

Újévi pásztorlevél

Ismét eltelt egy esztendő! Első szavunk az év hajnalán nem lehet más, mint a hálaadás és a köszönet szava. Hálát adunk Istenünk és köszönetet mondunk, hogy velünk voltál és gondot viseltél életünkre az elmúlt év során is. Újesztendő első napja semmiben sem különbözik más napoktól, melyek széppé avagy rúttá tették életünket. Még azt sem vesszük észre, hogy ez a nap valami ünnepet jelölne, és mégis emberi valónk ünnepi gondolatokkal telik meg, szívünk reményteltebben dobog, és miközben boldog esztendőt kívánunk egymásnak hittel nézünk egymás szemébe és a jövőbe. Legyen ez az esztendő valóban új, más mint a többi, melybe lépünk be a mai napon megújult erővel, megújult hittel, megsokasodott szeretettel, megtisztult szemmel.

Ahogy a család az ünnep idején visszatekint az elmúlt esztendőre, a nagyobb család, az Egyház is felmérést végez. Gyarapodtunk az idén is, hiszen kereszteltünk, egymást szerető párokat eskettünk, és az Erdélyből áttelepült híveket akik jelentkeztek, nyilvántartásába vettük. Ugyanakkor fogytunk is, hiszen nem kevés alkalommal kellett hazánk csendes temetőiben sírok mellé állnunk.

Közös erővel építkeztünk is, s ebben a nehéz munkában éreztük a közösség támogatását, segítségét. De maradt teendőnk is: vigyázni mindarra, amit őseinktől örököltünk, amit mi magunk megteremtettünk, mert így tudunk a lerakott, biztos alapjainkra tovább építkezni.

Ha meg szeretnénk ismerni a jövőt, vissza kell pillantanunk a múltra, és feltenni a kérdést, hogy megfeleltünk-e azon kérelmeknek, kívánalmaknak, amelyekre felhívta az élet figyelmünket az elmúlt esztendő hajnalán. Az emlékezés megszépíti a múltat, elhomályosítja mindazt, ami benne fájdalmas, vagy rossz emlékű volt. Egyházunk minden időben a lelki, szellemi, és anyagi fejlődés, a szüntelen tökéletesedés hirdetője és cselekvője volt. Ma is azok mellett áll, akik a haladó hagyományok szellemében becsületesen igyekezettel, az eszményi világ, Isten országa hirdetői és munkásai. Sajnos tapasztalhattuk, hogy az elmúlt év megpróbáltatásai közepette voltak, akik szembe mentek a hagyománytisztelő egyházi étellel és megpróbálták egyházi fórumokon itthon és Erdélyben Egyházunkat és annak vezetőit lejáratni, de próbálkozásuk sikertelen maradt ami újabb erőt és ösztönzést adott, hogy megújult hittel az evangélium parancsai szerint, az eddiginél jobb, magasabbrendűbb egyéni és közösségi életet teremtsünk.

A tovatúnt esztendőben három kiemelkedő esemény határozta meg egyházunk életét.

1. Mindenekelőtt a tavaszi választások, aminek következtében egyházunk élére félig régi (püspök, egyházi főjegyző), félig új (főgondnok, helyettes főgondnok), vezetés került, akik összehangolt munkával próbálták meg az elmúlt esztendő elmaradt szükségszerű feladatait megoldani.

2. A szinte tizenötmillió forint értékű kocsordi pályázat elnyerése, melynek eredményeképpen teljes egészében megújult, és korszerűsödött a templom és a lelkészi lakás. A munkálatok átadására-átvételére 2005 december hónapjában került sor.

3. A Bartók Béla Unitárius Egyházközség XI. kerületi Imaházának és Kulturális központjának átadása ökumenikus istentisztelet keretében. Ez lett Budapesten a negyedik imádságos hely, ahol az unitárius és más vallású hívek lelküknek nyugalmat találhatnak a hitélet gyakorlásához.

Gondviselő Istenünk adott alkalmat, hogy történjen valami szép, jó és igaz az elmúlt évben, szeretteink, híveink, embertársaink, egyházunk és népünk javára. Tőle kaptunk lehetőséget hitre és reménységre, építésre és segítségre, szeretetre és békességre, de a születésre, növekedésre és elmúlásra is.

Ezért hát mindenkinek kívánok:

– Szeretetet és szerelmet, jólétet, okot a nevelésre, figyelmet, tisztaságot, átérzést, jó választást, türelmet, gyermekáldást, reményt, sok önfeledt mosolyt, békét, szerénységet, önbizalmat, józanságot, széles látókört, hitet, társat, bölcsességet, közhelymentességet, civilizáltságot, nyugalmat, kitartást, rendet és szabadságot, de legfőképpen egészséget.

Egészséget nemcsak a gyengülő testnek, divatbetegségek hordozójának, hanem a gondolkozásnak is, hogy megbírja a helyes döntések terhét. Szeretetet nemcsak azért, hogy vegyük észre már egymást, figyeljünk oda családtagunkra, barátunkra, hanem azért is, hogy legyen erőnk elkerülni a háborúkat, és eltérni a másságot, élni.

Kitartásra nemcsak a megmaradásunkért, a régen várt közösségi álmaink beteljesüléséért lesz szükségünk, hanem értékes emberi kapcsolataink megőrzéséért, napi harcaink és taposómalmunk elviseléséért is.

Es kívánok gyermekáldást nemcsak Magyarországon, de a határon túl is a magyarok meghatározó lélekszámunk fennmaradásáért.

– Életet kívánok: újabb, további lehetőséget arra, hogy jobbá, többé, türelmesebbé, kitartóbbá, hittel élőbbé, emberebbé lehessen mindenki, mint volt. S akkor talán ez az újabb esztendő is jobb lesz, békésesebb, boldogabb, eredményesebb és emberségesebb, mint az eddigiek. Mert végül is: minden óránk, napunk, esztendőnk olyan lesz ezután is, amilyenek mi vagyunk, amilyené mi tesszük, alakítjuk önmagunk és embertársaink számára.

Nem tudhatjuk: kinek-kinek milyen lesz az újesztendő. Csak azt tudhatjuk bizonyosan: akinek megadatott, annak az élet adatott meg.

„Az élet a gyökér, az ág, a földbe hullt mag, s ez az egész Isten lelke”.

Gondviselő Istenünk, adj mindenkinek és mindenkinek boldog újesztendőt!

Újabb lehetőséget borra, búzára, békességre... Azért imádkozunk, hogy Istenünk minden áldásnak adója, áldja meg hazánkat, védje és oltalmazza egyházunkat a többi egyházzal együtt, áldja, védje és oltalmazza híveinket, templomainkat, lelkészeinket és családjukat, és áradjon ki áldása minden jóakarató emberre. Az ő áldása és békessége nyugodjék meg mindnyájunkon, és adjon eredményekben gazdag újesztendőt.

Budapest, 2006. január 1-jén
Rázmány Csaba
püspök